

MIGRÁNSOKBÓL ÁLLÓ FOCICSAPAT MAGYARORSZÁGON

Az interjút készítette: Romvári Eszter

Victor Nelsonnal, az Inter'AFC focicsapat tagjával beszélgettem. Az Inter'AFC vegyes csapat: magyarok és bevándorlók alkotják. A Budapesti Labdarúgó Szövetségben a B-1-es csoportban játszanak. Victorral a fociról, az Afrikai-Magyar Egyesületről, a magyarországi életről és a bevándorlók helyzetéről beszélgettünk. Victor Nigériában született, 10 éve él Magyarországon, 2006 óta játszik a csapatban. Magyar feleségével és 5 hónapos kislányával él, fodrászként dolgozik.

Miért választottad Magyarországot?

Profí focistaként jöttem ide. Az ügynököm magyarokkal kötött szerződést. Ha adódik egy lehetőség, meg kell ragadni.

A focicsapat többi tagja honnan származik?

Kamerun, Guinea, Szenegál, Szudán, Irak, Irán, régebben kubaiak is voltak, de ők elmentek. Ma a csapat több mint fele magyar.

Az Afrikai-Magyar Egyesülettel hogyan alakult ki a kapcsolat?

Amióta én ott vagyok, vagyis 2006 óta Balogh Sándor az AHU elnöke folyamatosan támogat minket. Nagyon segítőkész és sokat köszönhetünk neki. Nem könnyű ilyen sokáig a csapatot a bajnokságban tartani támogatás nélkül.

Mire szoktátok költeni a támogatást?

Kezdetben egy csapatunk volt, de most már az utánpótlás biztosítása a felté-

tele a bajnokságban maradásnak, úgyhogy sokkal nehezebb és drágább lett a ligában maradni. Havonta kell fizetnünk a Budapesti Futball Szövetségnek a játékért. Azt mondják, a játékvezetőknek kell a pénz. Két szervezetnek kell fizetnünk: A budapesti ligának és a Magyar Labdarúgó Szövetségnek. Sok játékosnak nincs egészségügyi biztosítása, mert nehezen kapják meg a tartózkodási engedélyt, és biztosítás nélkül nagyon drága az egészségügyi ellátás, de elkerülhetetlen: az orvosnak kell igazolnia, hogy a sportoló fizikailag alkalmas a játékra.

Itthon érzed magad Magyarországon?
Igen, ez a második otthonom.

Mit gondolsz a magyarokról? Nyitottnak, befogadónak látod őket vagy vegyesek a tapasztalataid?

A Bevándorlási Hivatalt nem számítva jó benyomásaim vannak a magyarokról. Majdnem olyan, mintha otthon lennék.

Szélsőségekkel nem találkozál?

Lehet, hogy szerencsés vagyok, de soha nem találkoztam velük. Nem megyek gyakran a városba, a fodrászathoz a focicsapathoz megyek. Nem járok sokat bulizni. Bárhol előfordulhat, hogy szélsőséggel találkozol, nem csak Magyarországon vannak rasszisták. Mindenhol vannak jó és rossz emberek. Vannak olyanok, akik nem látják be, hogy az emberek egyenlőek.

Miért laknak a színesbőrűek főként a VIII. kerületben?

Ez a környék kellemes, toleránsak az emberek, nem találkozom agresszív, veszekedős emberekkel, nincs diszkrimináció, a romák elfogadnak minket.

Térjünk vissza a Bevándorlási Hivatalra. Említetted, hogy rossz tapasztalataid voltak.

Nagyon rosszak. Nem vizsgálják meg a konkrét eseteket. Mindenkit ugyanúgy kezelnek, mindenkivel tiszteletlenül bánnak. Úgy viselkednek a jelentkezők-

kel, mintha gyűlölnék őket. Azt éreztetik, hogy nem akarnak téged. A Bevándorlási Hivatal a magyar emberek abszolút ellentéte. A bevándorlók próbálnak jót tenni a társadalomnak, ezt lehetetlenítik el. Dolgozni akarnak, adót fizetni. De nem engedik meg nekik, hogy dolgozzanak, ezért könnyen a bűnözés útjára léphetnek. Vannak emberek, akik a nehéz helyzetben lévőket keresik, és beleviszik őket a bűnözésbe, sok pénzt ajánlva nekik. A Bevándorlási Hivatal állandó időhúzása belesodorja a bevándorlókat a bűnözésbe, nem hagynak más választást. A menekültstátusszal érkezők még nehezebb helyzetben vannak, ők nem tudnak akárhova menni. Kénytelenek itt maradni, de nem tudnak dolgozni. Hogyan tudnák akkor túlélni ezt a hosszú időszakot az emberek? Ez a helyzet nem jó az országnak. Olyan ez, mint egy reménytelen küzdelem: mi nem tudunk sok segítséget ajánlani a tartózkodási engedély nélkül. A bűnözés pedig jól fizet. Nagyon remélem, hogy valaki beszélni fog a Beván-

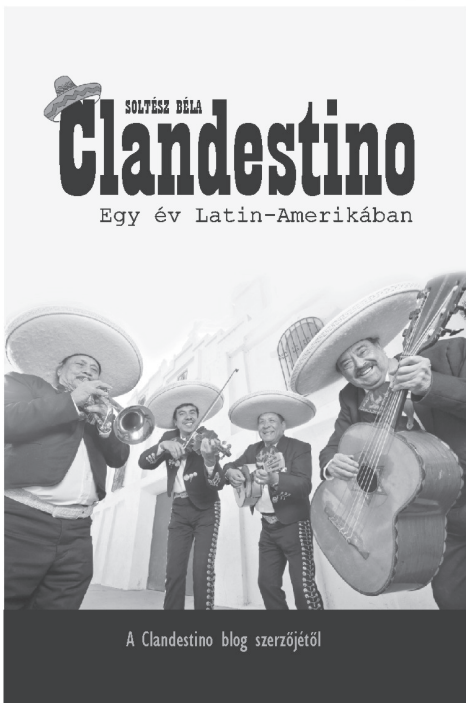
dorlási Hivatallal, hogy változtassanak a hozzáállásukon és a módszereiken.

Konkrét példákat tudsz mondani a méltatlan eljárásra?

Van egy focista, akinek már gyereke is van, 2006 vagy 2007 óta Magyarországon él, és még mindig nincs állandó tartózkodási engedélye. Számtalanszor visszautasították azzal az okkal, hogy nem mutatta be az útlevelét. Erre ő bebizonyította, hogy átadta. Talán elveszett a rendszerben. Egy másik fiú igényelt állandó tartózkodási engedélyt, de nem kapta meg, időközben lejárt az ideiglenes engedélye. A rendőrség elfogta, így most a kitoloncolásra vár. De néha nem küldik ki őket, mert nincsenek meg a hivatalos papírok a kitoloncoláshoz, így itt kell időnként több mint egy évet fogságban tölteniük. Mire kiszabadulnak, sokszor rászoknak a cigire, fűre, és nem képesek már focizni. Az is előfordul, hogy mire megkapnák az állandó tartózkodási engedélyt, kiregszene a sportolásból. Szomorú ezeket az elpazarolt tehetségeket látni.

Az év legviccesebb utazós könyve!

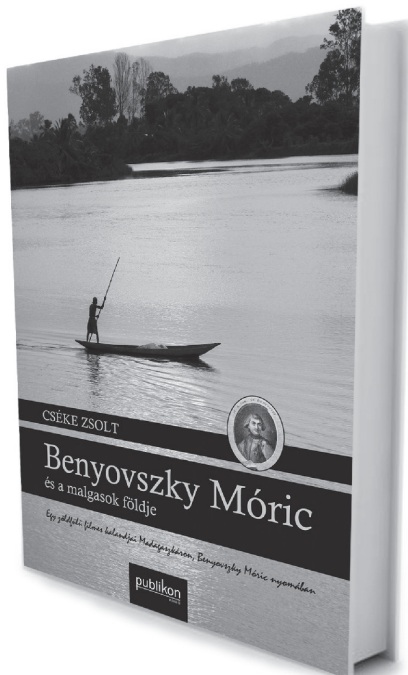
Soltész Béla

Clandestino – Egy év Latin-Amerikában

Chilében láttam a virágzó sivatagot és a kikötői fókákat, a naplementét a Húsvét-szigeten, a világvégi hegycsúcsokat Patagóniában. Bolíviában hegyibetegséget kaptam a sósivatagban és szerencsehozó lámaembriókat vettem a boszorkánypiacon. Peruban egy kecsua indián családnál laktam a Titicaca-tó egyik szigetén, és reszketve vártam a Machu Picchu alatt húzódo szakadéknak a sziklafalnak préselődvé, hogy elmenjen mellettem a vonat. Megmásztam a világ legfiatalabb vulkánját Mexikóban, és a tetejéről láttam az éjszakai marihuána-szüret villódzó fényeit. Megittam rengeteg tequilát, ettem kukacot, szöcskét, hangyát, kukoricapeneszt és kaktuszt. Türelmesen vártam, hogy a símaszkos zapatista gerillák megvizsgálják az útleveletem. Kubában megnéztem Fidel épülő (vagy nem épülő) mauzóleumát, és találkoztam egy orvosból lett parkolóőrrel, aki huszonöt év múltán is az egykor volt magyar szerelmét siratta. Costa Ricában lajhárokra lestem az éjszakai őserdőben, Hondurasban rohamrendőrök elől menekültem, Guatemalában cigivel és rummal kínáltam egy maja istenszobrot egy garázsban rendezett pogány rituálén.

Hát ilyen dolgok történtek velem egy év alatt Latin-Amerikában.

**Keresse a kötetet októbertől az Alexandra Könyvruházakban,
a független könyvesboltokban és az internetes portálokon
vagy rendelje meg a Publikon Kiadótól a www.publikon.hu oldalon.**

Cséke Zsolt

Benyovszky Móric és a malgasok földje

Madagaszkár. E bizsergetően csengő név hallatán lángra gyúl a képzeletünk és fantáziánk máris egy mesés trópusi világba repít. A Nagy Vörös Sziget, a Természetkedvelők Paradicsoma, az Indiai-óceán gyöngye, ahol régesrég a bennszülöttek egy magyar embert, bizonyos Benyovszkyt választottak „királyuknak” olvashatjuk a turistacsalogató prospektusokban. Egy világ-csavargónak – akit már születése pillanatában beoltottak „otthon ülés” (valamint indulás előtt sárgaláz) ellen – mindez édeskevés!

Vérbeli vándorként Cséke Zsolt is meg akart győződni arról, vajon igazak-e a hangzatos megállapítások és él-e még hazánk fia a madagaszkáriak, vagyis a malgasok emlékezetében?

Cséke Zsolt első könyvéből mindez kiderül. Tolmácsolásában járhatjuk körbe a szigetet és követhetjük Benyovszky egykori útját. Lenyűgöző képek, izgalmas utazás, pezsgő humor. Ezt ígéri a malgasok földje.

**Keresse a kötetet áprilistól az Alexandra Könyvruházakban,
a független könyvesboltokban és az internetes portálokon
vagy rendelje meg a Publikon Kiadótól a www.publikon.hu oldalon.**